

Ret, men jeg vil dog paa den anden Side mene, at, selv om man vil bibeholde en Indstillingsret væsentlig som den, der her foreslaas, vil det ikke være at gaa uden for det Hovedsynspunkt, som jeg har givet min Tilslutning, at man sikrede Flertallet saaledes, at man sagde, at, hvor der i Menigheden er et vist stærkt udtrykt Flertal — ikke just saa stærkt, som her forudsættes —, skulde den kunne faa den Præst, som dette Flertal ønsker. Men hvis man vil give Menighedsraadet en absolut Valgret, mener jeg ogsaa, at man skulde sikre Mindretallene derigennem, at man i alt Fald vilde fordrø en vis kvalificeret Majoritet.

Sluttelig skal jeg sige, at jeg tror, at naar disse Lovforslag nærmere blive drøftede ude i Befolkningen, vil der vise sig en stærk stigende Stemning for at lovgive paa dette Omraade og ogsaa for at faa begyndt i alt væsentligt paa den Maade, som den højtærede Minister har foreslaaet. Det vil blive meget vanskeligt for dem, der ville gøre Modstand mod disse Forslag, at faa sat deres Krig igennem.

Over for den Adresse, som jeg ligesom andre Medlemmer har modtaget, vil jeg sige, at jeg tror, at Underskriverne af den ved en rolig, nøjere Overvejelse af Forslagene ville komme til at se, at de ere gaaede videre end egentlig rigtigt. De ville se, at deres *aandelige* Krav ere i enhver Henseende fuldt betryggede ved de foreliggende Forslag.

Jeg vil anbefale ærede Medlemmer at bidrage til, at vi snarest muligt faa saadanne Forslag gennemførte, i Hovedtrækene som de her foreliggende, idet jeg gaar ud fra, at Forslagene, der jo paa mange Punkter kunne have Udtryk, der altid kunne være Genstand for forskellig Fortolkning, ville blive førte ud i Livet paa en Maade, der baade vidner om aandelig Sans og om, at man har en Følelse af, at det gælder ikke blot om at give et vist frit Spillerum over for dem, der maaske i strengeste Forstand hyldede Folkekirkens Lære, men ogsaa over for andre alvorlige religiøse Opfattelser.

Knop: Efter at det ærede Medlem for Storeheddinge (Svend Høgsbro) i Gaar havde udtalt sig om de enkelte grundtvigske Frimenigheder og de enkelte Medlemmer inden for dem, kan jeg fatte mig meget kort og kunde for Resten have undladt at fremkomme med mine Bemærkninger, fordi jeg i alt væsentligt kan slutte mig til det ærede Medlems Udtalelser. Det ligger

maaske for en stor Del i, at jeg med Hensyn til min personlige religiøse Anskuelse slutter mig til Frimenighedstanken.

Da jeg imidlertid nu har faaet Ordet, vil jeg tillade mig at fremsætte nogle faa Bemærkninger. I en Række af Aar har det set ud, som om der ikke har været stor Interesse for at gennemføre kirkelige Love, og det var en ganske naturlig Ting, naar man tog i Betragtning alle de Kræfter og Interesser, som den egentlige politiske Kamp lagde Beslag paa. Dog have de, der ønskede, at vi maatte komme til at leve under andre kirkelige Forhold end nu, i alle disse Tider gaaet rundt med det stille Haab, at naar vi en Gang kom ind i rolige og regelmæssige politiske Forhold, maatte det ogsaa komme til, at vi fik vore kirkelige Forhold ordnede. De foreliggende Forslag ville derfor sikkert blive modtagne med Glæde over det ganske Land, ikke blot fordi den højtærede Minister derved efterkommer Grundlovens Bud, men ogsaa fordi der ved de kirkelige Lovforslag selvfølgelig maa sigtes hen til, at det kirkelige Liv kan komme til at brede sig saa godt som muligt i det ganske Land. Men naar jeg skal sige min Mening om de foreliggende Forslag, maa jeg bemærke, at naar Spørgsmaalet bliver om, hvorledes vi skulle ordne vore kirkelige Sager, er der vistnok adskillige, der føle sig noget skuffede ved det fremsatte Lovforslag om Menighedsraad; for det første, fordi man ikke er sikker paa, at man derved vil naa noget i Retning af Udvidelse af det kirkelige Liv, og dernæst fordi man finder, at Menighedsraadet ikke bliver frisindet nok. Jeg tror, at alle de, der have nogen Forstand paa det kirkelige Livs Rørelser, ere enige med mig i, at skal det blive til noget, maa alt ske i saa stor Frihed som muligt. Jeg betragter det som højst uheldigt, at Sognepræsten er Formand i Menighedsraadet. Det er ofte fremhævet her, og jeg skal ikke komme videre ind paa det, men kun henlede Opmærksomheden paa, hvorledes den Sag har udviklet sig under friere Forhold, f. Eks. i Valgmenighederne. Præsten er der ikke Formand i Menighedsraadet, ikke en Gang valgt til Medlem af Menighedsraadet, i alt Fald ikke paa alle Steder. Han har Lov til at være til Stede og udtale sin Mening om de forskellige Forslag, men nogen afgørende Stemme har han ikke. Dette, synes jeg, kunde være et Forbillede for, hvorledes man kunde gaa frem her. Mit Ideal med Hensyn til Præstevalget vilde være, om Menighedsraadet gjorde Indstilling med